

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419200309
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8419200309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu F. T. T. S. L. so sídlom F. Q. X, XXX XX T., S., zapísaná v T. C. I. pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území L. C. prostredníctvom F. T. T. S. L., pobočka A., so sídlom V. X., XXX XX F., K.: XX XXX XXX, zapísanej v I. registri I. súdu F. I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanému N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. H. XX, XXX XX U. N., o zaplatenie sumy 866,69 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 8Csp/23/2019-78 zo dňa 27. januára 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie 479,19 Eur a vo výroku II..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 297, § 219 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 54a, § 875v, § 100, § 101, § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 05.12.2018.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom žalobcu Z. L. a.s. a žalovaným bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená A. o spotrebiteľskom revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty, predmetom ktorej bolo poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru žalovanému vo výške 783,- Eur, a to za podmienok dohodnutých v zmluve. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 12 mesačných splátkach s tým, že splatnosť mesačnej splátky bola k 15. dňu v mesiaci. Celková čiastka k zaplateniu bola 888,48 Eur. Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že v prospech žalobcu neuhradil žiadne finančné prostriedky. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.02.2016 pôvodný veriteľ upovedomil žalovaného o tom, že nakoľko poskytnutý úver nesplácal riadne a včas napriek opakovaným výzvam,

k 18.02.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru a zároveň žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 866,69 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý viazaný spotrebiteľský úver vo výške 783,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splátiť v 12 splátkach. Žalovaný celkovo čerpal celkovo z revolvingového úveru 783,- Eur a neuhradil žiadne finančné prostriedky. V prvom rade skúmal, či voči žalovanému v konaní nie je uplatňovaný premlčaný nárok, ktorý už nie je možné vymáhať. Žaloba vo veci bola podaná na súde dňa 08.02.2019, teda za účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka môže veriteľ pre omeškanie s niektorou splátkou žiadať splatenie celého dlhu, len ak to bolo dohodnuté, pričom takáto dohoda je obsiahnutá bode 7.4. Zmluvy. V takom prípade podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie trojročná premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je brániť tomu, aby veriteľ mohol otáľať s využitím práva podľa § 565 pri omeškaní dlžníka, resp. motivovať veriteľa k čo najskoršiemu vymáhaniu svojej pohľadávky, preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. V spotrebiteľských vzťahoch navyše § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje uplatniť právo podľa § 565 až po trojmesačnom omeškaní. V tejto časti musí byť toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri pôžičke splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky, potom v takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, čo je však v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V predmetnej veci z uzatvorenej zmluvy vyplýva, že splátky sú zročné k 15. dňu kalendárneho mesiaca. Právny predchodca žalobcu celý dlh zosplatnil ku dňu 18.02.2016. Napriek tomu, že právny predchodca žalobcu v podaní z 23.02.2016 o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru presne nešpecifikoval od omeškania ktorej splátky odvodil právo okamžitej úhrady celého dlhu, z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nesporne vyplýva možnosť vykonať právo zosplatnenie až po 3-mesačnom omeškaní so splatením príslušnej splátky, a preto v danom prípade k zosplatneniu došlo v dôsledku omeškania so splátkou splatnou najneskôr 15.11.2015, keďže od jej splatnosti do 18.02.2016 uplynuli viac ako 3 mesiace. Pôvodný veriteľ toto právo využil, a to v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď predtým žalovaného na túto možnosť upozornil. Ak teda v predmetnej veci išlo o splátku splatnú 15.11.2015, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanému. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu tak uplynula najneskôr 15.11.2018. Žalobca v danom spore podal žalobu až 12.12.2019, teda v tom čase bol už jeho nárok nepochybne premlčaný. Nakoľko v danom spore vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca v konaní voči žalovanému uplatnil nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je premlčaný a tento v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka už nemožno vymáhať, a to ani v súdnych konaniach, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v danom prípade súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému tak vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Nakoľko však žalovanému v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu sumy 479,19 Eur. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). S právnym posúdením súdu prvej inštancie nesúhlasil, pretože sa súd prvej inštancie nedostatočne zaoberal splnením podmienok upravených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Konajúci súd nemohol mať za preukázané upozornenie žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky. Žalobca súdu neprekladal výzvy, ktorými by upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru splatného v mesačných splátkach. V prípade nepreukázania splnenia podmienok na mimoriadne zosplatnenie úveru dlhu tak súd nemohol mať dokázané, že by došlo k splatnosti celého dlhu z dôvodu neuhradenia mesačnej splátky splatnej k 15.11.2016 a že od tohto dátumu by mala platiť trojročná premlčacia doba. Z dôvodu, že z vykonaných dôkazov v konaní nemohol súd dospieť k záveru o zročnosti celého dlhu, je potrebné vychádzať z toho, že premlčacia doba sa počíta odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. Žalobný návrh bol na súd podaný dňa 08.02.2019, t.j. v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca uplatnil svoj

nárok v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splatných mesačných splátok od 15.02.2016. Vzhľadom k tomu sa nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v napadnutej časti nevyhovelo a je toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok minimálne v rozsahu sumy 479,19 Eur s prísl. predstavujúci istinu splatnú po 15.02.2016 spolu s úrokom z omeškania. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd dospel k záveru, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

12. K námietke nesprávneho právného posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu doplní nižšie uvedené.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

17. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaného ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

18. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca podal žalobu po uplynutí premlčacej doby, ktorú počítal od prvej omeškanej splátky zosplatneného dlhu. Žalobca s počítaním premlčacej doby od prvej omeškanej splátky nesúhlasil a mal za to, že premlčanie je potrebné počítať od zročnosti celého dlhu. Odvolací súd sa na základe uvedeného zaoberal otázkou začatia plynutia premlčacej doby v prípade zosplatneného dlhu.

19. V prvom rade odvolací súd poukazuje, že súd prvej inštancie na predmetný prípad správne aplikoval už platné a účinné ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, ktoré tak súdom dáva možnosť ex offo skúmať, či žalobcom uplatnené právo na zaplatenie dlhu zo strany spotrebiteľa nie je premlčané. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dôvodovú správu, ktorá hovorí, že: „Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie.“ Z uvedeného ustanovenia teda možno vyvodiť oprávnenie súdov ex offo prihliadať na premlčanie v prípade spotrebiteľských sporov, avšak s poukazom na prechodné ustanovenie § 879v Občianskeho zákonníka, tak súdy môžu postupovať len v prípade konaní začatých po účinnosti uvedeného ust. § 54a Občianskeho zákonníka, t.j. po 05.12.2018. Vzhľadom na to, že v predmetnom prípade bola žaloba podaná na súd dňa 11.02.2019, t.j. už za účinnosti ust. § 54a Občianskeho zákonníka, bolo možné ust. § 54a Občianskeho zákonníka v predmetnom prípade aplikovať.

20. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že právny predchodca žalobcu listom zo dňa 23.02.2016 (č.l. 13) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 18.02.2016 z dôvodu, že žalovaný ani po opakovaných výzvach na úhradu nesplácal poskytnutý úver riadne a včas. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie mal preukázané aj uzatvorenie dohody o možnosti úver predčasne zosplatiť, súd prvej inštancie správne vyvodil, že v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, neuhradená splátka pre ktorú najneskôr mohlo dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti bola splátka splatná najneskôr 15.11.2015, keďže od jej splatnosti do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti uplynuli viac ako 3 mesiace. Otáznym však v tomto prípade je, od ktorého dátumu je potrebné počítat premlčaciu dobu, či od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru alebo od omeškania úhrady prvej splátky, pre ktorú sa právo mohlo vykonať prvýkrát.

21. Občiansky zákonník v ust. § 565 zakotvuje možnosť dohody medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu. Ako už správne poukázal súd prvej inštancie, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka až po trojmesačnom omeškaní. V tejto časti je toto ustanovenie tzv. lex specialis k § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak sa totiž pri pôžičke splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, stanú sa následne splatné najmenej dve ďalšie splátky. V takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, čo by však bolo v podstate v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Ako bolo už naznačené, táto okolnosť však nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Treba zdôrazniť, že ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nedošlo k novelizácii § 103 Občianskeho zákonníka, a preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada a nie od okamihu predčasného splatenia.

22. Odvolateľ v priebehu prvoinštančného ako aj odvolacieho konania poukazoval na to, že svoje právo uplatnil v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, k čomu odvolací súd uvádza, že § 101 Občianskeho zákonníka je úpravou všeobecnou, t.j. lex generalis a § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Pokiaľ teda ide o zosplatenie poskytnutého úveru, t.j. o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, uvedená skutočnosť len deklaruje, že došlo k splatnosti dlhu v celom rozsahu, avšak dôvodom vzniku zosplatenia celého poskytnutého úveru je nesplatenie určitej splátky, teda už od tohto momentu splatnosti nezaplatenej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu úveru začína plynúť premlčacia doba. Moment zosplatenia poskytnutého úveru tak nezakladá začiatok plynutia premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, ale rozhodujúcou okolnosťou, z ktorej je potrebné vychádzať, je § 103 Občianskeho, teda dátum splatnosti tej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu celého úveru.

23. V predmetnom prípade je teda zrejmé, že premlčacia doba začala s ohľadom na ust. § 101 Občianskeho zákonníka plynúť najneskôr odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. od 18.02.2016, avšak ako bolo už vyššie uvedené a ako vyplýva aj z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, dlžnou splátkou pre ktorú nastalo zosplatenie bola však už splátka splatná dňa 15.11.2015, teda od uvedeného dátumu začala plynúť premlčacia doba v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k uvedenému tak možno konštatovať, že premlčacia doba v predmetnom prípade začala plynúť odo dňa neuhradenia prvej omeškanej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, t.j. odo dňa 15.11.2015 a uplynula dňa 15.11.2018. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba, resp. návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný na súde prvej inštancie dňa 08.02.2019 (uvedené vyplýva z doručky na č.l. 28, ako aj z Potvrdenia o prijatí návrhu na č.l. 35), nie dňa 12.12.2019, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie, avšak ani uvedené nemení nič na tom, že žalobca uplatnil svoje právo po uplynutí premlčacej doby, preto bol daný dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

24. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 479,19 Eur a v súvisiacom výroku II. ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).